
ПРОГЛАС

Издание на Филологическия факултет
при Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий”

кн. 2, 2006 (год. XV), ISSN 0861-7902

ПРИСЪДЕНИ НАУЧНИ СТЕПЕНИ И ЗВАНИЯ

Академичният съвет на Русенския университет “Ангел Кънчев” присъди почетното звание “Доктор хонорис кауза” на академик Иван Радев. Удостояването бе извършено на тържествена церемония в аулата на университета на 31.X.2006 г. в навечерието на Деня на народните будители. Акад. Ив. Радев произнесе слово “Художественотворческата ни интелигенция пред изкушенията и алтернативите на българския живот. 1878–1944–1989”. В рамките на празника бе показан документален филм за учения.

Акад. Ив. Радев е роден на 26.II.1943 г. Завършва Българска филология във ВТУ “Св. св. Кирил и Методий” през 1968 г. През 1973 г. защитава дисертация на тема “Боян Пенев и проблемите на възрожденската ни литература” и започва работа като преподавател по история на новата българска литература във ВТУ. От 1977 г. е доцент, от 1991 г. – професор. За академик е избран през 2003 г.

Акад. Ив. Радев чете лекции във Филологическия факултет на ВТУ и във факултет “Природни науки и образование” на РУ. Избран е за декан на Филологическия факултет (1983–1985) и за зам.-ректор на Великотърновския университет (1989–1990). От 1981 г. неизменно е ръководител на катедра “Българска литература”. Член е на Съюза на българските писатели.

Председател е на Националния институт “Нова българска литература” със седалище във Велико Търново.

Акад. Ив. Радев е един от най-продуктивните автори в българската литературна наука. Издал е повече от тридесет книги и няколкостотин студии, статии и научни съобщения. Приноси в изучаване на историята на българската литература са трудовете му “Боян Пенев” (1976), “Софроний Врачански” (1983), “Нравственият патос на ранновъзрожденската ни литература” (1987), “Библията и българската литература” (1991, 1999), “Ботевото творчество” (1994, 1995, 1998), “Каравеловото творчество” (1996), “Таксидиоти и таксидиотство по българските земи” (1996), “История на българската литература през Възраждането” (1997), “Любовните истории и авантюризмът на българина” (2002), “Другото лице на възрожденската литература. Речник на псевдонимите. Животът на термините. Погребаните книги” (2006) и мн. др.

Голяма част от усилията му са насочени към изучаване на културната история на Търново и Търновския край: “Столица на оцелелите” (1984), “Белочерковският апостол” (1987), “Търновска хроника. 1800–1835” (1993), “Дългата памет” (1993), “Моят Стефан Стамболов” (1999), “Българското въстание през 1835 г. Велчова завера” (2000), “История на Велико Търново. XVIII–XIX век” (2000).

Под негово ръководство са осъществени справочниците “Енциклопедия на българската възрожденска литература” (1996, 1997) и “История и култура на България в дати (Възраждане)” (1997), много научни форуми, както и няколко проекта, свързани с нуждите на обучението по литература в училището и университета.

Акад. Ив. Радев е първият учен хуманитарист, удостоен с титлата “Доктор хонорис кауза” на Русенския университет.